

Arrest

nr. 302 994 van 11 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 31 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PAQUOT *loco* advocaten D. ANDRIEN & F. LAURENT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 april 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 19 april 2022 om internationale bescherming. Op 29 juni 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 juli 2023 aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaart geboren te zijn in het dorp Shinkorak, district Shigal, provincie Kunar, Afghanistan, op 30 april 2007. Je hebt de Afghaanse nationaliteit, bent Pashtoun van origine en soennitisch moslim. Sinds enkele maanden vorm je een koppel met een Italiaans meisje van jouw school.

Je komt uit een gezin met elf kinderen. Je hebt steeds bij jouw familie in het dorp Shinkorak verbleven. Jouw moeder, broers en zussen verblijven op heden bij jouw oom langs moederszijde in het dorp Shinkorak. Over jouw vader heb je geen nieuws. Hij vertrok samen met jou uit Afghanistan, maar in Iran geraakte hij spoorloos.

Je bent tot de achtste klas naar school geweest. Toen je heel jong was ben je naar de madrassa geweest.

Jouw vader, twee van zijn broers en jouw grootvader werkten voor de voormalige overheid in Afghanistan. Jouw grootvader was directeur van een douanekantoor. Hij werd na de machtsovername van de taliban door hen meegenomen en sindsdien is hij vermist. Jouw vader werkte bij de commando afdeling in het leger. Jouw oom J(...) werkte voor de nationale politie, ook hij vertrok samen met jullie uit Afghanistan en geraakte spoorloos in Iran. Jouw oom A(...) was procureur, vertrok eveneens samen met jullie uit Afghanistan en verblijft in Turkije. Het is sinds kort dat je opnieuw contact met hem hebt.

Jouw familieleden die voor de voormalige overheid werkten kregen vaak dreigbrieven van de taliban waarin hen gevraagd werd te stoppen met hun werk. De taliban lieten via een dorpsgenoot verstaan dat ze dienden te stoppen met hun werk. Op een bepaalde dag, toen je onderweg was naar de madrassa en school, werd je tegengehouden door de taliban en meegenomen naar de bergen. Dankzij de tussenkomst van de dorpsoudsten werd je vrijgelaten. Na dit incident besloten jouw vader en jouw ooms dat jullie samen het land moesten verlaten.

Ongeveer iets meer dan een week voor de machtsovername door de taliban in Afghanistan, augustus 2021, heb je samen met jouw vader en jouw twee ooms J(...) en A(...), Afghanistan verlaten. Jullie reisden via Pakistan naar Iran, waar jullie gescheiden werden. Je reisde verder via Turkije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. Je diende op 19 april 2022 jouw verzoek om internationale bescherming in.

Je vreest bij terugkeer naar Afghanistan problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van jouw vader, grootvader en ooms.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je volgende documenten neer: foto's van jou met je familieleden, een schoolrapport uit Afghanistan van jou, documenten ter staving van de professionele activiteiten van jouw vader (certificaten), documenten ter staving van de professionele activiteiten van jouw grootvader (foto, certificaat, brieven), documenten ter staving van de professionele activiteiten van jouw oom J(...) (badge, foto), E-taskara van jouw oom J(...) en eerste pagina reispas van jouw oom J(...), documenten ter staving van de professionele activiteiten van jouw oom A(...) (badges, certificaten, brieven, foto's, bankkaart), document van de veiligheidsdiensten in hoofde van jouw oom A(...), E-taskara van jouw oom A(...) en eerste pagina reispas van jouw oom A(...).

Op 16 mei 2023 stuurt jouw raadsheer nog een opmerking door naar aanleiding van de opgevraagde notities ivm de afgiftedatum van de reispassen van jouw ooms. Op 6 juni 2023 maak je nog de eerste pagina van het vervallen paspoort van jouw oom A(...) over.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jouw in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de

diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Verder heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Tot slot werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van gewoonlijk verblijf.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat je geen gegronde vrees hebt voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

Je vreest bij terugkeer naar Afghanistan problemen met de taliban omwille van de professionele activiteiten van jouw vader, twee ooms langs vaderszijde en grootvader. Je geeft aan dat jouw vader bij de commando afdeling van het leger werkte, alsook training gaf; jouw oom J(...) agent was; jouw oom A(...) procureur was en jouw grootvader directeur van de douane (CGVS p.7-8, 11-15).

Vooreerst dient de kanttekening gemaakt te worden dat je erg aan de oppervlakte blijft en bijzonder weinig weet te vertellen wat betreft de professionele activiteiten van jouw vader, twee ooms en grootvader. Het hoeft niet te verwonderen dat jouw zeer geringe kennis over hun professionele activiteiten twijfels doen rijzen bij de geloofwaardigheid van jouw verklaringen. Betreffende de professionele activiteiten van jouw vader, blijkt uit jouw verklaringen dat je niet weet hoelang hij actief was bij de commando-afdeling van het leger, je de namen van zijn oversten en zijn collega's niet kent en wanneer je gevraagd werd naar de concrete invulling van zijn taken en functies zeg je "Ik heb alles verteld, verder heb ik geen informatie." (CGVS p.13). Wat de professionele activiteiten van jouw oom J(...) betreft, geef je aan dat hij een agent was. Wanneer je bevraagd werd over zijn taken en functies, herhaal je "Als agent heeft hij daar gewerkt." (CGVS p.8), jou dezelfde vraag opnieuw gesteld, zeg je "Ik heb zelf niet gewerkt daar, ik weet het niet." (CGVS p.8). Over de professionele activiteiten van jouw oom A(...), werd je tweemaal gevraagd alles te vertellen wat je weet over zijn functie en taken (CGVS p.8). Je situeert zijn werkplaats en vervolgens antwoord je "Hij heeft als procureur gewerkt, zijn taak was de maatschappij te verdedigen, in de rechtbank brachten ze talibanstrijders, in de rechtbank vroeg hij de maximumstraf, ook om dossiers in orde te brengen." (CGVS p.8). Het CGVS vindt deze verklaringen te algemeen van aard. Wat betreft de verwijzing naar de professionele activiteiten van jouw grootvader, geef je aan dat hij directeur van een douanekantoor was (CGVS p.7, 11), niets meer en niets minder. Er dient te worden opgemerkt dat er van jou verwacht kan worden dat je meer weet te vertellen over de professionele activiteiten van jouw familieleden en aldus op een meer concrete manier informatie aan het CGVS kan verschaffen daar deze professionele activiteiten de kern raken van jouw beweerde vrees. In dit kader dient bovendien opgemerkt te worden dat je tot op heden in contact staat met jouw moeder, alsook met jouw oom A(...) in Turkije, die beiden op de hoogte zijn van jouw verzoek om internationale bescherming (CGVS p.6, 8) en je alzo over meer concrete informatie zou beschikken. Bovendien is jouw oom A(...) een spilfiguur in jouw verklaringen. Er kan dan ook verwacht worden, en in het bijzonder door zijn door jou beweerde hooggeplaatste functie én gezien hij op de hoogte is van jouw verzoek om internationale bescherming (CGVS p.8), dat hij jou alle informatie zou verschaffen om jouw verzoek om internationale bescherming te staven. Jouw oppervlakkige en vage verklaringen komen je algemene geloofwaardigheid dan ook niet ten goede.

Niettegenstaande dat er uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties en er opgemerkt dient te worden dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie, wijst

het CGVS er evenwel op dat het louter verwijzen naar de tewerkstellingen van deze familieleden onvoldoende is om een nood aan bescherming in jouw hoofd aannemelijk te maken. Het is aldus aan jou om in concreto aan te tonen dat jij vervolging dient te vrezen. Jij haalt echter geen geloofwaardige vervolgingsfeiten ten aanzien van jouw familieleden, noch jijzelf aan. Evenmin haal jij geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat jouw, in Afghanistan achtergebleven familieleden, zouden worden vervolgd.

Jij haalt aan dat jouw vader, ooms en grootvader problemen kenden omwille van hun professionele activiteiten. Je geeft aan dat jij hierdoor ook een slachtoffer werd. Het is dan ook omwille van deze gebeurtenissen en gezien de machtsovername van de taliban in Afghanistan, dat jij samen met jouw vader en twee ooms Afghanistan verliet. Jouw grootvader werd ontvoerd (CGVS p.11-15). Echter, op basis van onderstaande, kan er geen geloof gehecht worden aan jouw verklaringen.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat je quasi niets weet te vertellen over de problemen die jouw familieleden omwille van hun professionele activiteiten gekend zouden hebben, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van jouw beweerde vrees (CGVS p.11-14).

Wanneer je gevraagd werd of jouw vader ooit concrete problemen kende met de taliban, zeg je "Ik heb geen contact met mijn papa. Het kan zijn dat hij ooit ergens is aangevallen maar ik heb daarover geen informatie." (CGVS p.12). Je geeft aan dat noch jouw moeder jou hierover verteld heeft, noch dat je hiernaar zelf geïnformeerd hebt (CGVS p.12). Het hoeft niet te verwonderen dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van jouw beweerde vrees.

Jou gevraagd of jouw oom J(...) concrete problemen kende met de taliban, zeg je "Dat weet ik niet, we liepen allemaal als één gezin heel veel gevaar." (CGVS p.12).

Wat de problemen van jouw oom A(...) betreft zegt je "Ik weet alleen van die twee brieven gericht aan mijn oom, alsook boodschap van I(...) M(...). Dat is alles wat ik daarover weet." (CGVS p.12). Jij gevraagd hoe jouw oom op deze brieven reageerde, zeg je "Dat weet ik niet, want ik ben dat recent pas te weten gekomen. Wat ik wel weet, hij was van auto veranderd om niet herkend te worden, ook adres en huis had hij verteld." (CGVS p.12). Jou verder bevraagd of jouw oom A(...) effectief problemen kende met de taliban, antwoord je ontwijkend "Ja niet alleen hij, wij allemaal. Misschien zijn er ook andere bedreigingen ten opzichte van papa, grootvader en andere oom, maar er is geen contact met die mensen, daarom weet ik het niet." (CGVS p.11). Jou ermee geconfronteerd dat de brief van de veiligheidsdiensten die je neerlegt dateert van 5 januari 2021, wat een zevental maanden voor de machtsovername is en dus het beweerde vertrek, en of jouw oom in die zeven maanden concrete problemen kende met de taliban, zeg je "Ik weet het niet, tegen mij vertelden ze niets, ik was niet op het werk met hen. Ik was met studies bezig, ze hadden niets verteld. ... Alles wat ik wist heb ik verteld. Het kan zijn dat hij een aanval meemaakte, maar heeft daarover niets verteld." (CGVS p.11).

Wanneer je vertelt over de problemen van jouw grootvader, zeg je dat hij één keer werd gebeld met de boodschap dat hij 5 miljoen roepies diende te betalen anders zouden ze zijn kinderen en kleinkinderen ontvoeren. Je zegt uitdrukkelijk dat er niet geweten was wie er belde, dat het onbekend was of deze persoon verbonden was aan de taliban (CGVS p.12). Het hoeft niet te verwonderen dat dit element al niet kan overtuigen in de door jouw beweerde problemen. Je geeft aan dat jouw grootvader deze bedreiging had doorspeeld aan jouw grootmoeder en dat zij zei goed op te letten en je adviseerde niet overal zomaar naartoe te gaan (CGVS p.12). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS dit, gezien de ernst van de zogenaamde bedreiging, een toch wel heel nonchalante houding vindt. Indien dit dreigement effectief ernstig was, kan er verwacht worden dat er concrete maatregelen genomen zouden worden om jullie veiligheid te garanderen. Jou gevraagd of jouw gedrag veranderde zeg je "Ik ging gewoon naar school, andere plaatsen ging ik niet, ik kwam altijd op tijd terug naar huis. ... Vroeger ging ik af en toe alleen, toen ik dat hoorde, ging ik in groep van vrienden." (CGVS p.12). Het CGVS vindt deze houding en het door jou gestelde gedrag zwak ten aanzien van de dreiging die naar jullie uitging. Ook zijn jouw verklaringen over wat er volgde, meer bepaald je ontvoering, niet aannemelijk. Zo zeg je "2-3u was ik in de bergen, toen ze merkten dat mensen in de richting van de bergen kwamen, hebben ze me achtergelaten en zijn ze weggelopen." (CGVS p.12). Indien ze het effectief op jou en jouw familieleden gemunt hadden, kan er verwacht worden dat ze meer effectiever en daadkrachtiger zouden optreden. Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS dan ook ernstige vraagtekens plaatst bij de door jou verklaarde problemen. Het CGVS dient bovendien op te merken dat dit door jou beweerde incident er tevens mee voor zorgde dat de beslissing genomen werd uit Afghanistan te vertrekken (CGVS p.13). In het licht hiervan vindt het CGVS het dan ook niet aannemelijk dat je zonder meer nog enkele dagen thuis bleef

(CGVS p.13). Indien jullie effectief gevisieerd waren en jij reeds persoonlijk gevisieerd werd, kan er verwacht worden dat je je eerder in veiligheid zou brengen, of dat jouw vader, die blijkbaar naar aanleiding van dit incident niet naar huis was gekomen (CGVS p.13), zou aansturen op een eerdere oplossing.

Ook wat betreft de arrestatie van jouw grootvader kan je totaal niet overtuigen. Je zegt dat jouw grootvader gearresteerd werd (CGVS p.7), maar wanneer je verder bevraagd werd, kan je dit noch in de tijd situeren, noch de omstandigheden waarin deze arrestatie zou hebben plaatsgevonden. Zo geef je aan dat jouw grootvader na de machtsovername werd meegenomen, doch, wanneer je gevraagd werd dit concreter in de tijd te situeren zeg je dat je daarover geen informatie hebt. Over de omstandigheden zeg je "Ik heb geen informatie erover. Mijn oom zei, hij is gearresteerd en meegenomen. Op welke manier weet ik niet." (CGVS p.7).

Het hoeft niet te verwonderen dat bovenstaande vaststellingen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van jouw beweerde vrees. Wat jouw zeer beperkte informatie aangaande de problemen betreft, dient herhaald te worden dat er van jou verwacht kan worden dat je op de hoogte bent van deze essentiële informatie ter staving van jouw beweerde vrees. Te meer, en het CGVS valt in herhaling, daar je in contact staat met jouw oom A(...), één van de spilfiguren in jouw asielrelaas die tevens een hooggeplaatste functie zou hebben, waardoor er nog meer van uitgegaan kan worden dat hij zich bewust was van de noodzaak jouw deze informatie te verschaffen en te meer er uit je verklaringen blijkt dat je er zelf naar vraagt (CGVS p.14).

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat je tijdens het persoonlijk onderhoud uittreksels uit de reispassen van jouw ooms A(...) en J(...) neerlegt. De reispas van jouw oom A(...) is afgegeven op 2 november 2021 te Kabul, deze van jouw oom J(...) op 11 januari 2022. Uit jouw verklaringen blijkt dat je samen met jouw vader en jouw twee ooms J(...) en A(...) Afghanistan verlaten hebt, dit was iets meer dan een week voor de machtsovername in Afghanistan, wat zich situeert rond augustus 2021. Het is een opmerkelijk gegeven, en dit zet de geloofwaardigheid van jouw verklaringen opnieuw op de helling, dat beide paspoorten zijn afgeleverd na het door jouw beweerde vertrek. In dit kader maakt jouw raadsheer na het persoonlijk onderhoud, naar aanleiding van de opgevraagde notities, volgende opmerking over "Zijn oom vertelde hem dat hij iemand in Afghanistan betaalde om de paspoorten van zijn twee ooms te vernieuwen. Hij zei dat dit een gangbare praktijk is in Afghanistan voor mensen die naar Iran moeten vluchten. Dankzij dit paspoort kan de persoon die zich in Iran bevindt namelijk een visum aanvragen in een ambassade van een westers land in Iran. Zijn oom betaalde 4.000 dollar, of 2.000 per paspoort. Aangezien deze procedure voor het maken van paspoorten via derde verliep, leverde dit geen problemen met de Taliban op. Zoals u weet is corruptie in Afghanistan helaas aan de orde van de dag." Evenwel is dit louter een blote bewering, die je op geen enkele manier weet te staven.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging in hoofde van jouw vader, ooms en grootvader toon je de problematische situatie waarin deze zich volgens jouw verklaringen bevinden niet aan.

Het CGVS stelt vast dat jouw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Het feit dat je een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen, met andere woorden hierover overtuigend kan vertellen en uit de doeken doen.

In de marge dient aangestipt te worden dat je sinds jouw verblijf in België op jouw Facebook account zaken post zoals de nationale vlag, foto's van Ashraf Ghani, de herdenking van de dag van de soldaat... (CGVS p.8). Je geeft aan dat de taliban dit soort zaken niet graag heeft (CGVS p.8). Evenwel blijkt nergens uit jouw verklaringen dat jij negatief gepercipieerd wordt door de taliban omwille hiervan, laat staan dat je aantoont dat de taliban hiervan zelfs maar op hoogte zouden zijn (CGVS p.9).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat bij terugkeer naar Afghanistan in jouw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan.

De documenten die je neerlegde in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming buigen deze appreciatie niet om. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is en dat de authenticiteit van deze stukken op

geen enkele wijze kan worden nagegaan. Corruptie is in Afghanistan wijdverspreid bij het verkrijgen van documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse persoon of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Zij kunnen enkel een ondersteunende rol spelen in kader van een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is. Met betrekking tot de foto's van jou en jouw familieleden, dient het CGVS vooreerst op te merken dat uit deze foto's geenszins jouw beweerde familieband met deze personen afgeleid kan worden. Dit behoeft verder geen betoog. Jouw schoolrapport staat niet ter discussie. De documenten ter staving van de professionele activiteiten van jouw vader (certificaten), de documenten ter staving van de professionele activiteiten van jouw grootvader (foto, certificaat, brieven), de documenten ter staving van de professionele activiteiten van jouw oom J(...) en de documenten ter staving van de professionele activiteiten van jouw oom A(...) (badges, certificaten, brieven, foto's, bankkaart) betreffen vooreerst louter kopies, waarvan de bewijswaarde op zich al gering is, gezien het gemakkelijk manipuleerbaar karakter hiervan. Bovendien kunnen deze documenten de voorgaande vaststelling dat je bijzonder weinig weet te vertellen over de concrete invulling van de professionele activiteiten van jouw familieleden niet opheffen. Wat de betreft de foto's die worden neergelegd, hier kan weerom geen familieband uit blijken. Wat betreft de brief van de veiligheidsdiensten in hoofde van jouw oom A(...), dient opgemerkt te worden dat dit eveneens een kopie betreft waardoor de bewijswaarde gering is. Bovendien dient verwezen te worden naar de hierboven gemaakte opmerking betreffende jouw zeer geringe kennis over de problemen van jouw familieleden. De E-taskara's en de eerste pagina van de reispassen van jouw ooms J(...) en A(...), hebben betrekking op de identiteit van de houders van deze documenten, niets meer en niets minder. Met betrekking tot de afgiftedatum van de reispassen wordt verwezen naar de hierboven gemaakte opmerking. De reispas van jouw oom A(...) die vervallen is (geldigheid 9/5/2016-9/5/2021) wijzigt tevens niets aan de appreciatie van het CGVS. De door jou neergelegde documenten zijn dan ook niet van die aard dat ze in staat zijn de appreciatie van het CGVS om te buigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze

sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en

aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de

zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Jij laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp

nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op

buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige

overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je naar school te zijn geweest, alsook naar de madrassa en heb je nog contact met jouw netwerk in Afghanistan (CGVS p.6-7). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij je deze je niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat je aangeeft dat je een relatie hebt met een meisje op school. Ze heeft de Italiaanse nationaliteit en is geen moslima (CGVS p.7). Evenwel kan hieruit niet blijken dat je dermate verwesterd bent dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat jij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat je in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Daarenboven geef je aan in België de ramadan te hebben gedaan en je nog geregeld naar de moskee gaat (CGVS p.5).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker maakt tevens gewag van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker haalt artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aan en betoogt dat er volgens deze bepaling, rekening houdend met verzoekers specifieke profiel, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, doch dat dit *in casu* niet correct is gedaan. De adjunct-commissaris begaat volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout "*door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten*".

Verzoeker vraagt in hoofdorde dat hem de vluchtelingenstatus wordt toegekend.

Verzoeker merkt vooreerst op dat in zijn verklaringen geen tegenstrijdigheden werden gevonden en dat hij doorheen zijn verschillende gehoren dezelfde verklaringen heeft afgelegd. Hij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) zijn analyse baseert "*op wat hem logisch en normaal lijkt, zonder zich te baseren op enige beschikbare documentatie*". Vervolgens citeert hij artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en betoogt hij, onder verwijzing naar wat verder door hem wordt uiteengezet, dat uit zijn dossier blijkt dat hij getracht heeft aan elk van de cumulatieve voorwaarden van deze bepaling te voldoen en dat dit het CGVS ertoe had moeten brengen hem het voordeel van de twijfel te geven en hem als vluchteling te erkennen.

Aangaande zijn vrees vanwege de gebeurtenissen in Afghanistan en het werk van zijn familieleden, zet verzoeker het volgende uiteen:

"a) Het werk van zijn familieleden

Ten eerste, volgens het CGVS, kunnen de verklaringen van verzoeker over de tewerkstelling van zijn familieleden niet overtuigen. Volgens het CGVS waren de door verzoeker verstrekte gegevens over zijn broer te summier.

Het CGVS gaat echter volledig voorbij aan verzoekers leeftijd op het moment dat zijn vader voor het leger werkte. Verzoeker is op 15-jarige leeftijd in België aangekomen en heeft het land verlaten toen hij net 14 jaar was geworden, wat door het CGVS niet wordt betwist. Van een kind van die leeftijd kan echter, zelfs in België, niet worden verwacht dat het zoveel informatie kan geven over het beroep van zijn vader en zijn ooms. Verzoeker stelt in het bijzonder dat zijn vader gebonden was door het beroepsgeheim, zodat hij zijn familie niet kon vertellen over zijn taken en geen persoonlijke en vertrouwelijke informatie kon geven over zijn collega's toen zij in Afghanistan woonden.

Met betrekking tot zijn vader merkte het CGVS op dat hij de namen van zijn oversten en zijn collega's. De meeste kinderen kennen echter de namen van de collega's van hun ouders niet! In een recent arrest heeft Uw Raad over dit onderwerp geoordeeld (RvV, arrest nr. 283 798 van 24 januari 2023, p. 16): "(...)

Verzoeker was zijn vader echter kwijtgeraakt in Iran, waardoor hij hem geen vragen kon stellen over zijn beroep nu hij niet meer voor de autoriteiten werkte. Net als bij zijn ooms heeft verzoeker zich echter ingespannen om zoveel mogelijk documenten over het beroep van zijn vader te overleggen.

Wat zijn ooms betreft, dat waren al mensen die niet met verzoeker samenwoonden, dus was het logisch dat hij minder informatie had. Net als in het geval van zijn vader oefenden zij functies uit die onder het

beroepsgeheim vallen. Nogmaals, verzoeker was pas 14 jaar oud toen hij Afghanistan verlief. Het CGVS houdt absoluut geen rekening met dit feit bij de beoordeling van de informatie die van hem kan worden verwacht. Als verzoeker bijvoorbeeld wist dat zijn oom A(...) procureur was, is het normaal dat hij niet al het werk van zijn oom in detail kan uitleggen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker: "Hij heeft als procureur gewerkt, zijn taak was de maatschappij te verdedigen, in de rechtbank brachten ze talibanstrijders, in de rechtbank vroeg hij de maximumstraf, ook om dossiers in orde te brengen" (CGVS, p. 8). Opgemerkt moet worden dat dit al een zeer uitgebreide definitie is voor zijn leeftijd en dat we niet kunnen verwachten dat een 14-jarige, zelfs in België, in staat is om de functie van een procureur of zijn oom in meer detail uit te leggen.

In dezelfde zin heeft Uw Raad al geoordeeld dat: "(...)" (RvV - arrest nr. 229.471 van 28 november 2019) ; "(...)" (RvV - arrest nr. 246.056 van 14 december 2020).

De redenering van de CGVS is daarom veel te streng gezien de leeftijd van verzoeker op het moment van zijn vertrek.

Ten tweede, heeft verzoeker verschillende documenten over het werk van zijn familieleden, namelijk:

- Foto's van hem met zijn familieleden;
- Veel documenten ter staving van de professionele activiteiten van zijn vader (certificaten);
- Veel documenten ter staving van de professionele activiteiten van zijn grootvader (foto, certificaat, brieven);
- Veel documenten ter staving van de professionele activiteiten van zijn oom J(...) (badge, foto);
- E-taskara van zijn oom J(...) en eerste pagina reispas van zijn oom J(...);
- Veel documenten ter staving van de professionele activiteiten van zijn oom A(...) (badges, certificaten, brieven, foto's, bankkaart);
- Een document van de veiligheidsdiensten in hoofde van zijn oom A(...);
- E-taskara van zijn oom A(...);
- Eerste pagina reispas van zijn oom A(...).

Het CGVS weigert enige bewijskracht toe te kennen aan de door verzoeker ingediende documenten: "(...)" (bestreden beslissing, p. 4).

Zo verricht het CGVS, ondanks het aantal door verzoeker ingediende documenten, geen individuele analyse van de documenten. Het CGVS verwerpt in het algemeen, zonder enige in concreto analyse, de bewijskracht van elk document uit Afghanistan. Dit soort informatie betekent echter niet dat het CGVS niet verplicht is de door verzoeker overgelegde documenten in concreto te analyseren. Deze redenering zou het onmogelijk maken voor een persoon uit Afghanistan om zijn vrees te bewijzen. Voorts vermeldt het CGVS in de beslissing geen enkel objectief verslag waaruit blijkt dat het corruptieniveau in Afghanistan bijzonder hoog is.

In casu heeft verzoeker zijn taskara overgelegd en werd zijn identiteit niet in twijfel getrokken door het CGVS. Hij heeft ook de taskara van zijn familieleden overgelegd, zodat de relatie door verzoeker is vastgesteld. Het CGVS stelt dat de voorgelegde documenten niet volstaan om zijn verwantschap met zijn ooms vast te stellen. Afgezien van identiteitsdocumenten is een dergelijke familierelatie echter onmogelijk te bewijzen. Zelfs in België bestaan er geen andere documenten om deze familierelatie te bewijzen dan de geboorteakten van elk familielid. Het CGVS vereist dat verzoeker bewijzen levert die onmogelijk te leveren zijn. Strikt genomen zijn er geen geboorteakten in Afghanistan en zelfs als verzoeker er een zou voorleggen aan het CGVS, zou het CGVS het als een vals document beschouwen vanwege de corruptie in Afghanistan.

Uw Raad heeft al geoordeeld: "(...)"

(RvV - arrest nr. 219.682 van 11 april 2019).

"11.2.1. (...)"

(RvV - arrest nr. 217.375 van 25 februari 2019).

"(...)" (RvV - arrest nr. 135.960 van 8 januari 2015).

"(...)" (RvV - arrest nr. 225.367 van 29 augustus 2019).

Bijgevolg kan de motivatie van het CGVS, dat bestaat uit het systematisch verwijzen naar de hoge mate van corruptie in Afghanistan, niet als voldoende worden beschouwd. Het CGVS is verplicht om alle door verzoeker ingediende documenten te onderzoeken om de bewijskracht van elk document te kunnen beoordelen.

b) De persoonlijke problemen en bedreigingen

Volgens het CGVS is verzoeker niet in staat om voldoende concrete verklaringen af te leggen over de bedreigingen tegen zijn familie. Het is echter duidelijk dat zijn familie, gezien zijn leeftijd, niet in detail met hem praat over de bedreigingen die ze hebben ontvangen. Dit is geen informatie die volwassenen met kinderen delen. Zoals hij heel spontaan uitlegde, werden deze problemen niet met verzoeker gedeeld toen hij nog in Afghanistan was: "Ik weet het niet, tegen mij verleiden ze niets, ik was niet op het werk met hen. Ik was met studies bezig, ze hadden niets verteld" (CGVS, p. 11).

Volgens het CGVS is het ook niet logisch dat de Taliban de verzoeker gewoon hebben laten gaan. Het was echter duidelijk dat de Taliban niet in staat waren om alle mensen aan te voeren die uit het dorp waren gekomen om verzoeker te bevrijden. Verzoeker verklaarde ook dat ook legerpersoneel was benaderd om hem te bevrijden. De Taliban hebben verzoeker dus niet "laten gaan". Ze hadden geen andere keuze dan hem te laten gaan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat de Protection Officer verzoeker geen meer specifieke vragen heeft gesteld over de precieze omstandigheden van zijn vrijlating, zoals het aantal aanwezigen aan de kant van de dorpelingen of aan de kant van de Taliban, de manier waarop de vrijlating plaatsvond, enz.

c) De reispassen van zijn ooms A(...) en J(...)

Volgens het CGVS: "(...)" (bestreden beslissing, p. 4).

Aangezien deze tegenstrijdigheid tijdens het persoonlijk onderhoud aan de orde werd gesteld en verzoeker niet over deze informatie over zijn ooms beschikte, nam hij na zijn persoonlijk onderhoud contact op met zijn oom om nadere uitleg te vragen. Vervolgens verstrekte hij het CGVS de volgende informatie: "Zijn oom vertelde hem dat hij iemand in Afghanistan betaalde om de paspoorten van zijn twee ooms te vernieuwen. Hij zei dat dit een gangbare praktijk is in Afghanistan voor mensen die naar Iran moeten vluchten. Dankzij dit paspoort kan de persoon die zich in Iran bevindt namelijk een visum aanvragen in een ambassade van een westers land in Iran. Zijn oom betaalde 4.000 dollar, of 2.000 per paspoort. Aangezien deze procedure voor het maken van paspoorten via derde verliep, leverde dit geen problemen met de Taliban op. Zoals u weet is corruptie in Afghanistan helaas aan de orde van de dag". Verzoeker benadrukt dat er in Afghanistan sprake is van corruptie. De redenering van het CGVS is tegenstrijdig, aangezien het weigert rekening te houden met alle documenten die verzoeker heeft overgelegd op basis van corruptie, terwijl het wel rekening houdt met de paspoorten van zijn ooms en weigert te geloven dat paspoorten door een derde tegen betaling van een geldsom kunnen worden verkregen om te vermijden naar Afghanistan te reizen.

Volgens het Cedoca verslag van 14 januari 2021 (https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_O.pdf): "(...)" (p. 25).

Volgens het CGVS is de uitleg van verzoeker een "blote bewering". Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat het onmogelijk is om een Afgaans paspoort te krijgen zonder het land zelf te bezoeken, gezien de corruptie op alle machtsniveaus.

d) De vervolging van familieleden van mensen die voor de vorige autoriteiten hebben gewerkt

Het CGVS baseert zich niet op specifieke informatie waaruit blijkt dat de verklaringen van verzoeker in strijd zijn met de beschikbare informatie.

Uw Raad heeft in een recent arrest aangegeven dat vervolging van familieleden van personen die voor de voormalige regering hebben gewerkt, niet kan worden uitgesloten (RvV, arrest nr. 283 798 van 24 januari 2023): "(...)"

Deze vaststellingen worden inderdaad door verschillende bronnen ondersteund:

- EUAA; "Afghanistan - Targeting of Individuals Country of Origin Information Report", Augustus 2022, beschikbaar op: https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_afghanistan_targeting_of_individuals_20220816.pdf: "(...)" (p. 57). (...) (...) (p. 58)".

(...)

(...) (p. 75)".

- EASO, "Country Guidance: Afghanistan", November 2021, beschikbaar op: https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf: "(...)" (p. 58). (...) (p. 59). (...) (p. 60).

- Human Right Watch, "No Forgiveness for People Like You - Executions and Enforced Disappearances in Afghanistan under the Taliban", 30 november 2021, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/report/2021/11/30/no-forgiveness-people-you/executions-and-enforced-disappearances-afghanistan> (stuk 3):

"(...)".

- Ghandara, "Taliban Takes Revenge On Former Afghan Security Forces", 12 Oktober 2021, beschikbaar op: <https://gandhara.rferl.org/a/taliban-revenge-afghan-security-forces/315Q5696.html> (stuk 4): "(...) ""

- The Guardian, "The Taliban shot my wife in the head: ex-UK government contractor", 16 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.theguardian.com/world/2022/jan/16/the-taliban-shot-my-wife-in-the-head-ex-uk-government-contractor> (stuk 5) : "(...) ""

- Jurist.org, "Afghanistan dispatches: Anyone on the Taliban's blacklist is in great danger", 26 Oktober 2021, beschikbaar op: <https://www.jurist.org/news/2021/10/afghanistan-dispatches-anyone-on-the-talibans-blacklist-is-in-great-danqer/> (stuk 6): "(...)".

Zoals hierboven is opgemerkt, blijkt uit deze verslagen dat ook familieleden door de Taliban kunnen worden vervolgd. De beslissing van het CGVS is op dit punt dus onvoldoende gemotiveerd en houdt geen rekening met de conclusies van bovengenoemde rapporten."

Aangaande het vermeende risico op vervolging bij terugkeer uit Europa laat verzoeker het volgende gelden:

"Het blijkt uit verschillende rapporten dat de Taliban allen die in Europa zijn gevlucht of gebleven, beschouwen als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen: "(...)" (EUAA, Country Guidance: Afghanistan, April 2022, pp. 80-81).

Uw Raad heeft geoordeeld in een arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022: "(...)"

Volgens het CGVS: "(...)" (bestreden beslissing, p. 10).

Hoewel het CGVS op de hoogte was van de rechtspraak van Uw Raad en kon zien dat verzoeker de houding en het uiterlijk van een Belgische tiener had, stelde het hem geen vragen over zijn levenswijze in België en de onmogelijkheid voor hem om deze nieuwe manier van denken te verbergen tegen de Taliban in geval van terugkeer.

Wat zijn gedrag betreft, leeft verzoeker zoals jongeren in België: Hij kleedt zich zoals hij wil, hij laat zijn baard niet groeien, hij praat evenveel met meisjes als met jongens hij gebruikt sociale netwerken. Hij heeft ook een vriendin in België., wat in Afghanistan ondenkbaar is.

Verzoeker woont sinds bijna twee jaren in België, hoewel hij hier als minderjarig is aangekomen.

Deze individuele factoren, en met name zijn leeftijd, zijn gedrag in België, wijzen erop dat het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn zich aan te passen aan de levenswijze van de Taliban en dat hij daardoor waarschijnlijk zal worden vervolgd."

Aangaande het vermeende risico op vervolging bij terugkeer uit Europa laat verzoeker het volgende gelden:

"Het blijkt uit verschillende rapporten dat de Taliban allen die in Europa zijn gevlucht of gebleven, beschouwen als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen: "(...)" (EUAA, Country Guidance: Afghanistan, April 2022, pp. 80-81).

Uw Raad heeft geoordeeld in een arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022: "(...)"

Volgens het CGVS: "(...)" (bestreden beslissing, p. 10).

Hoewel het CGVS op de hoogte was van de rechtspraak van Uw Raad en kon zien dat verzoeker de houding en het uiterlijk van een Belgische tiener had, stelde het hem geen vragen over zijn levenswijze in België en de onmogelijkheid voor hem om deze nieuwe manier van denken te verbergen tegen de Taliban in geval van terugkeer.

Wat zijn gedrag betreft, leeft verzoeker zoals jongeren in België: Hij kleedt zich zoals hij wil, hij laat zijn baard niet groeien, hij praat evenveel met meisjes als met jongens hij gebruikt sociale netwerken. Hij heeft ook een vriendin in België., wat in Afghanistan ondenkbaar is.

Verzoeker woont sinds bijna twee jaren in België, hoewel hij hier als minderjarig is aangekomen.

Deze individuele factoren, en met name zijn leeftijd, zijn gedrag in België, wijzen erop dat het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn zich aan te passen aan de levenswijze van de Taliban en dat hij daardoor waarschijnlijk zal worden vervolgd."

In subsidiaire orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Hij vangt zijn betoog aan met een korte theoretische beschouwing bij artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en voert vervolgens een uitgebreid betoog over het risico op ernstige schade als bepaald in 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet als gevolg van de precaire socio-economische en de humanitaire situatie.

Daarna gaat verzoeker omstandig in op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstige schade als bepaald in 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 12 januari 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, alsook het rapport

"Afghanistan – Country Focus" van EUAA van december 2023, de "COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023 en het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA juni 2023 als bijkomende informatiebronnen.

2.2.2. Ter terechtzitting van 15 januari 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij twee foto's van zijn vader op diens werk (stuk 7), een screenshot van ontvangen betalingen voor zijn studentenwerk bij een carwash (stuk 8) en foto's van hemzelf (stuk 9) als nieuwe stavingstukken voegt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten wegens problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn grootvader, vader en twee ooms langs vaderszijde in dienst van de voormalige Afghaanse overheid. De taliban zouden ermee gedreigd hebben de hele familie te vermoorden indien voormelde familieleden hun werkzaamheden voor de overheid niet zouden stopzetten, hetgeen zij weigerden. Op gegeven moment zou verzoeker op weg naar school door de taliban zijn tegengehouden en meegenomen naar de bergen. Na enkele uren zou verzoeker dankzij de tussenkomst van de dorpsouderen weer zijn vrijgelaten. Na dit incident zouden zijn vader en ooms besloten hebben dat zij allen samen het land dienden te verlaten. In Iran zou verzoeker gescheiden zijn geraakt van zijn vader en ooms. Verzoeker zou er enkel in geslaagd zijn om met zijn ene oom, die thans in Turkije zou verblijven, opnieuw in contact te komen en geen nieuws hebben van zijn vader en andere oom. Zijn grootvader zou na de machtsovername door de taliban zijn meegenomen en sindsdien vermist zijn. Verzoeker verklaart bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen dat hij door de taliban zal worden gedood omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader, grootvader en ooms en dat hij als een ongelovige zal worden beschouwd.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De Raad merkt vooreerst op dat blijkens verzoekers verklaringen de respectievelijke werkzaamheden van zijn grootvader, vader en ooms voor de voormalige overheid ten grondslag liggen aan de vermeende problemen met de taliban, die verzoeker, zijn vader en zijn ooms ertoe zouden hebben gebracht hun land van herkomst te verlaten. Aldus mag van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij omtrent voormelde werkzaamheden van zijn familieleden een zekere kennis bezit en hierover doorleefde en concrete verklaringen kan afleggen. Dit blijkt evenwel niet het geval, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt nader wordt toegelicht:

"Betreffende de professionele activiteiten van jouw vader, blijkt uit jouw verklaringen dat je niet weet hoelang hij actief was bij de commando-afdeling van het leger, je de namen van zijn oversten en zijn collega's niet kent en wanneer je gevraagd werd naar de concrete invulling van zijn taken en functies zeg je "Ik heb alles verteld, verder heb ik geen informatie." (CGVS p.13). Wat de professionele activiteiten van jouw oom J(...) betreft, geef je aan dat hij een agent was. Wanneer je bevroegd werd over zijn taken en functies, herhaalt je "Als agent heeft hij daar gewerkt." (CGVS p.8), jou dezelfde vraag opnieuw gesteld, zeg je "Ik heb zelf niet gewerkt daar, ik weet het niet." (CGVS p.8). Over de professionele activiteiten van jouw oom A(...), werd je tweemaal gevraagd alles te vertellen wat je weet over zijn functie en taken (CGVS p.8). Je situeert zijn werkplaats en vervolgens antwoordt je "Hij heeft als procureur gewerkt, zijn taak was

de maatschappij te verdedigen, in de rechtbank brachten ze talibanstrijders, in de rechtbank vroeg hij de maximumstraf, ook om dossiers in orde te brengen.” (CGVS p.8). Het CGVS vindt deze verklaringen te algemeen van aard. Wat betreft de verwijzing naar de professionele activiteiten van jouw grootvader, geef je aan dat hij directeur van een douanekantoor was (CGVS p.7, 11), niets meer en niets minder. Er dient te worden opgemerkt dat er van jou verwacht kan worden dat je meer weet te vertellen over de professionele activiteiten van jouw familieleden en aldus op een meer concrete manier informatie aan het CGVS kan verschaffen daar deze professionele activiteiten de kern raken van jouw beweerd vrees. In dit kader dient bovendien opgemerkt te worden dat je tot op heden in contact staat met jouw moeder, alsook met jouw oom A(...) in Turkije, die beiden op de hoogte zijn van jouw verzoek om internationale bescherming (CGVS p.6, 8) en je alzo over meer concrete informatie zou beschikken. Bovendien is jouw oom A(...) een spilfiguur in jouw verklaringen. Er kan dan ook verwacht worden, en in het bijzonder door zijn door jou beweerd hooggeplaatste functie én gezien hij op de hoogte is van jouw verzoek om internationale bescherming (CGVS p.8), dat hij jou alle informatie zou verschaffen om jouw verzoek om internationale bescherming te staven. Jouw oppervlakkige en vage verklaringen komen je algemene geloofwaardigheid dan ook niet ten goede.”

De Raad is zich samen met de adjunct-commissaris terdege bewust van verzoekers jonge leeftijd op het moment van de feiten en zijn vertrek uit Afghanistan, met name veertien jaar. Deze leeftijd vormt in dezen evenwel geen afdoende verklaring voor zijn oppervlakkige en vage verklaringen over de professionele activiteiten van zijn familieleden, daar van verzoeker mag worden verwacht dat hij reeds de nodige maturiteit bezat om interesse te vertonen in het werk van minstens zijn vader en grootvader en daarover door hen te worden geïnformeerd. Zoals hoger reeds aangehaald betreft het hier bovendien een kernelement van zijn relaas, waarop hij zijn vrees bij terugkeer naar Afghanistan overwegend stoelt. Ook van een jonge kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, zoals *in casu* de jobs van zijn vader, grootvader en ooms. Waar kan worden aangenomen dat zijn vader en ooms in zekere mate gebonden waren door een beroepsgeheim en zij hierdoor verhinderd waren vertrouwelijke of persoonsgebonden informatie te delen met hun familie, verklaart dit niet waarom verzoeker niet in staat blijkt om hun taken en verantwoordelijkheden in het algemeen nader toe te lichten, los van individuele cases waarbij zij in de uitoefening van hun respectieve functies zouden zijn betrokken. Verzoekers onwetendheid aangaande de job van zijn vader is niet louter beperkt tot de namen van zijn oversten en collega's, en het argument, onder verwijzing naar een arrest van de Raad gewezen in een andere zaak, dat de meeste kinderen de namen van de collega's van hun ouders niet kennen, is derhalve *in casu* niet afdoend. Verzoeker wijst erop dat hij zijn vader is kwijtgeraakt in Iran en dat hij in Afghanistan niet samenwoonde met zijn ooms, doch hij toont niet aan dat het voor hem niet mogelijk was om zich over hun werkzaamheden na zijn vertrek terdege te informeren bij zijn moeder in Afghanistan en zijn oom in Turkije, met wie hij tot op heden regelmatig contact heeft en die hem meerdere documenten zouden hebben bezorgd ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-11). Aangezien zowel zijn vader als zijn beide ooms hun vroegere werkzaamheden niet langer uitoefenen en Afghanistan net als hijzelf verlaten hebben – hoewel verzoeker tot op heden geen nieuws zou hebben van zijn vader en ene oom sinds hij hen uit het oog verloor in Iran –, speelt bovendien het beroepsgeheim niet langer en kan dit derhalve niet verklaren waarom met name zijn oom in Turkije relevante informatie over diens werk voor verzoeker zou achterhouden. De Raad wenst in navolging van de adjunct-commissaris te benadrukken dat deze oom een spilfiguur in verzoekers relaas is en dat dan ook redelijkerwijze mag worden verwacht, gelet op zijn beweerd (vroegere) hoge functie als procureur én het feit dat hij op de hoogte is van verzoekers verzoek om internationale bescherming in België, dat hij verzoeker alle informatie zou verschaffen die nodig is om dit verzoek te staven.

Waar niet wordt betwist dat verzoeker een inspanning heeft geleverd om foto's van hem en zijn familieleden en documenten over de vroegere werkzaamheden van deze familieleden in dienst van de voormalige Afghaanse overheid bij te brengen, kan verzoeker niet volstaan met een verwijzing naar deze stukken opdat aan zijn beweerd familieband met deze personen en hun werkzaamheden zonder meer geloof zou kunnen worden gehecht. Immers blijkt uit vaste rechtspraak van de Raad van State dat het CGVS en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de adjunct-commissaris noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr.

123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu* wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden en dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn (AD, stuk 6, ‘Landeninformatie’, COI Focus “*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*” van 14 januari 2021 (update)). Tevens wijst de adjunct-commissaris er terecht op dat verzoeker geen originele documenten heeft neergelegd, maar enkele fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen van de beweerde professionele activiteiten van zijn vader, grootvader en ooms voor te leggen (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nrs. 3, 4, 5 en 8), dient de Raad vast te stellen dat de voorgelegde stukken, gelet op hun relatieve bewijswaarde, op zich niet volstaan om daaraan zonder meer geloof te hechten. Deze stukken dienen deel uit te maken van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling en te worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad is in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat deze stukken, met hun beperkte relatieve bewijswaarde, niet opwegen tegen het feit dat verzoeker bijzonder vage en oppervlakkige verklaringen heeft afgelegd over het werk van voormelde familieleden, zoals hoger is vastgesteld en door verzoeker niet op dienstige wijze wordt betwist. De neergelegde fotokopieën van de elektronische *taskara*’s en paspoorten kunnen de identiteit van de houders van deze documenten staven, maar kunnen de familieband die verzoeker met deze personen zou hebben en hun vroegere activiteiten in Afghanistan niet aantonen (*ibid.*, nrs. 6, 7, 10, 11 en 13). In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoeker in gebreke blijft zijn eigen identiteit met bewijskrachtige stukken aan te tonen – in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, kan niet uit de stukken in het administratief dossier blijken dat hij zijn *taskara* heeft overgelegd –, zodat geenszins kan worden aangenomen dat de personen op wie de door hem voorgelegde identiteitsdocumenten en overige stukken betrekking hebben daadwerkelijk respectievelijk zijn vader, grootvader en ooms zijn. Derhalve dringt een individueel onderzoek van de inhoud van elk door verzoeker neergelegd document zich *in casu* niet op en is de verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad in dit verband niet dienstig, nog daargelaten dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Uit de door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde foto’s van hem en zijn familieleden (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nrs. 1, 4, 5, 7 en 8), alsook de foto’s van zijn vader die door hem werden bijgebracht middels een aanvullende nota ter terechtzitting (aanvullende nota verzoeker, stuk 7), kan evenmin een familieband met de betrokken personen worden afgeleid. Deze foto’s bevatten bovendien geen enkele objectieve aanwijzing met betrekking tot de plaats waar, het tijdstip waarop of de omstandigheden waarin zij werden genomen. Aan dergelijke privéfoto’s kan hoe dan ook maar weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Nu verzoeker in gebreke blijft de beweerde professionele activiteiten van zijn vader, grootvader en ooms in dienst van de voormalige Afghaanse overheid *in concreto* aannemelijk te maken, komt de geloofwaardigheid van zijn relaas, waarin deze activiteiten een cruciale rol spelen, op de helling te staan.

De geloofwaardigheid van de problemen die verzoeker en zijn familie als gevolg van de werkzaamheden van zijn vader, grootvader en ooms met de taliban zouden hebben gekend wordt verder aangetast door volgende in de bestreden beslissing terecht aangehaalde pertinente redenen:

“Vooreest stelt het CGVS vast dat je quasi niets weet te vertellen over de problemen die jouw familieleden omwille van hun professionele activiteiten gekend zouden hebben, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van jouw beweerde vrees (CGVS p.11-14).

Wanneer je gevraagd werd of jouw vader ooit concrete problemen kende met de taliban, zeg je “Ik heb geen contact met mijn papa. Het kan zijn dat hij ooit ergens is aangevallen maar ik heb daarover geen informatie.” (CGVS p.12). Je geeft aan dat noch jouw moeder jou hierover verteld heeft, noch dat je hiernaar zelf geïnformeerd hebt (CGVS p.12). Het hoeft niet te verwonderen dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van jouw beweerde vrees.

Jou gevraagd of jouw oom J(...) concrete problemen kende met de taliban, zeg je “Dat weet ik niet, we liepen allemaal als één gezin heel veel gevaar.” (CGVS p.12).

Wat de problemen van jouw oom A(...) betreft zegt je “Ik weet alleen van die twee brieven gericht aan mijn oom, alsook boodschap van I(...) M(...). Dat is alles wat ik daarover weet.” (CGVS p.12). Jij gevraagd hoe jouw oom op deze brieven reageerde, zeg je “Dat weet ik niet, want ik ben dat recent pas te weten

gekomen. Wat ik wel weet, hij was van auto veranderd om niet herkend te worden, ook adres en huis had hij verteld.” (CGVS p.12). Jou verder bevraagd of jouw oom A(...) effectief problemen kende met de taliban, antwoord je ontwijkend “Ja niet alleen hij, wij allemaal. Misschien zijn er ook andere bedreigingen ten opzichte van papa, grootvader en andere oom, maar er is geen contact met die mensen, daarom weet ik het niet.” (CGVS p.11). Jou ermee geconfronteerd dat de brief van de veiligheidsdiensten die je neerlegt dateert van 5 januari 2021, wat een zevental maanden voor de machtsovername is en dus het beweerde vertrek, en of jouw oom in die zeven maanden concrete problemen kende met de taliban, zeg je “Ik weet het niet, tegen mij vertelden ze niets, ik was niet op het werk met hen. Ik was met studies bezig, ze hadden niets verteld. ... Alles wat ik wist heb ik verteld. Het kan zijn dat hij een aanval meemaakte, maar heeft daarover niets verteld.” (CGVS p.11).

Wanneer je vertelt over de problemen van jouw grootvader, zeg je dat hij één keer werd gebeld met de boodschap dat hij 5 miljoen roepies diende te betalen anders zouden ze zijn kinderen en kleinkinderen ontvoeren. Je zegt uitdrukkelijk dat er niet geweten was wie er belde, dat het onbekend was of deze persoon verbonden was aan de taliban (CGVS p.12). Het hoeft niet te verwonderen dat dit element al niet kan overtuigen in de door jouw beweerde problemen. Je geeft aan dat jouw grootvader deze bedreiging had doorspeeld aan jouw grootmoeder en dat zij zei goed op te letten en je adviseerde niet overal zomaar naartoe te gaan (CGVS p.12). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS dit, gezien de ernst van de zogenaamde bedreiging, een toch wel heel nonchalante houding vindt. Indien dit dreigement effectief ernstig was, kan er verwacht worden dat er concrete maatregelen genomen zouden worden om jullie veiligheid te garanderen. Jou gevraagd of jouw gedrag veranderde zeg je “Ik ging gewoon naar school, andere plaatsen ging ik niet, ik kwam altijd op tijd terug naar huis. ... Vroeger ging ik af en toe alleen, toen ik dat hoorde, ging ik in groep van vrienden.” (CGVS p.12). Het CGVS vindt deze houding en het door jou gestelde gedrag zwak ten aanzien van de dreiging die naar jullie uitging. Ook zijn jouw verklaringen over wat er volgde, meer bepaald je ontvoering, niet aannemelijk. Zo zeg je “2-3u was ik in de bergen, toen ze merkten dat mensen in de richting van de bergen kwamen, hebben ze me achtergelaten en zijn ze weggelopen.” (CGVS p.12). Indien ze het effectief op jou en jouw familieleden gemunt hadden, kan er verwacht worden dat ze meer effectiever en daadkrachtiger zouden optreden. Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS dan ook ernstige vraagtekens plaatst bij de door jou verklaarde problemen. Het CGVS dient bovendien op te merken dat dit door jou beweerde incident er tevens mee voor zorgde dat de beslissing genomen werd uit Afghanistan te vertrekken (CGVS p.13). In het licht hiervan vindt het CGVS het dan ook niet aannemelijk dat je zonder meer nog enkele dagen thuis bleef (CGVS p.13). Indien jullie effectief gevisieerd waren en jij reeds persoonlijk gevisieerd werd, kan er verwacht worden dat je je eerder in veiligheid zou brengen, of dat jouw vader, die blijkbaar naar aanleiding van dit incident niet naar huis was gekomen (CGVS p.13), zou aansturen op een eerdere oplossing.

Ook wat betreft de arrestatie van jouw grootvader kan je totaal niet overtuigen. Je zegt dat jouw grootvader gearresteerd werd (CGVS p.7), maar wanneer je verder bevraagd werd, kan je dit noch in de tijd situeren, noch de omstandigheden waarin deze arrestatie zou hebben plaatsgevonden. Zo geef je aan dat jouw grootvader na de machtsovername werd meegenomen, doch, wanneer je gevraagd werd dit concreter in de tijd te situeren zeg je dat je daarover geen informatie hebt. Over de omstandigheden zeg je “Ik heb geen informatie erover. Mijn oom zei, hij is gearresteerd en meegenomen. Op welke manier weet ik niet.” (CGVS p.7).

Het hoeft niet te verwonderen dat bovenstaande vaststellingen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van jouw beweerde vrees. Wat jouw zeer beperkte informatie aangaande de problemen betreft, dient herhaald te worden dat er van jou verwacht kan worden dat je op de hoogte bent van deze essentiële informatie ter staving van jouw beweerde vrees. Te meer, en het CGVS valt in herhaling, daar je in contact staat met jouw oom A(...), één van de spilfiguren in jouw asielrelaas die tevens een hooggeplaatste functie zou hebben, waardoor er nog meer van uitgegaan kan worden dat hij zich bewust was van de noodzaak jouw deze informatie te verschaffen en te meer er uit je verklaringen blijkt dat je er zelf naar vraagt (CGVS p.14)."

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij stelt dat het duidelijk is dat zijn familie, gezien zijn leeftijd, niet in detail met hem praat over de bedreigingen die ze hebben ontvangen en dat dit “geen informatie [is] die volwassenen met kinderen delen”. Er dient te worden herhaald dat ook van een jonge kandidaat-vluchteling kan verwacht worden dat hij doorleefde, coherente en precieze verklaringen aflegt over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten en/of dat hij de nodige stappen zet om zich te informeren over de elementen waar hij geen kennis van heeft, temeer verzoeker in contact staat met zijn oom in Turkije, die zich als één van de spilfiguren in zijn relaas met een hoge functie toch bewust moet zijn van de noodzaak deze informatie aan verzoeker te bezorgen in het belang van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Waar verzoeker verder toelicht dat de taliban hem niet gewoon hebben laten gaan nadat zij hem hadden ontvoerd, maar dat zij geen andere keuze hadden omdat ze niet op konden tegen alle dorpingen en het legerpersoneel dat gekomen was om hem te bevrijden, weerlegt hij niet dat het optreden van de taliban de daadkracht en doeltreffendheid mist die van hen zouden mogen worden verwacht indien ze het daadwerkelijk op verzoeker en zijn familie hadden gemunt. Overigens blijkt verzoeker doorheen zijn persoonlijk onderhoud geen coherente verklaringen te hebben afgelegd over zijn bevrijding. Volgens zijn spontaan relaas werd hij vrijgelaten door de taliban na tussenkomst van de dorpsoudsten, die met de taliban zouden hebben gesproken. Van enige tussenkomst van de dorpsoudsten en een onderhandelde vrijlating is verder in zijn verklaringen echter geen sprake meer. Immers, wanneer wordt doorgevraagd op de omstandigheden van zijn ontvoering, geeft verzoeker aan dat toen de taliban merkten dat mensen in de richting van de bergen kwamen, ze hem hebben achtergelaten en zijn weggelopen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, 12-13). Verzoeker merkt nog op dat uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud blijkt dat *“de Protection Officer verzoeker geen meer specifieke vragen heeft gesteld over de precieze omstandigheden van zijn vrijlating, zoals het aantal aanwezigen aan de kant van de dorpingen of aan de kant van de Taliban, de manier waarop de vrijlating plaatsvond, enz.”*. Verzoeker concretiseert evenwel niet dat of in welke zin de eventuele informatie die hij hierover had kunnen geven een ander licht had kunnen werpen op voorgaande appreciatie van zijn verklaringen, mede in rekening genomen dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing zouden kunnen dragen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven op grond waarvan de adjunct-commissaris van oordeel is dat aan verzoekers problemen met – en vrees voor – de taliban geen geloof kan worden gehecht.

De adjunct-commissaris kan worden bijgetreden waar hij verder in de bestreden beslissing als volgt motiveert:

“Tot slot wenst het CGVS op te merken dat je tijdens het persoonlijk onderhoud uittreksels uit de reispassen van jouw ooms A(...) en J(...) neerlegt. De reispass van jouw oom A(...) is afgegeven op 2 november 2021 te Kabul, deze van jouw oom J(...) op 11 januari 2022. Uit jouw verklaringen blijkt dat je samen met jouw vader en jouw twee ooms J(...) en A(...) Afghanistan verlaten hebt, dit was iets meer dan een week voor de machtsovername in Afghanistan, wat zich situeert rond augustus 2021. Het is een opmerkelijk gegeven, en dit zet de geloofwaardigheid van jouw verklaringen opnieuw op de helling, dat beide paspoorten zijn afgeleverd na het door jouw beweerde vertrek. In dit kader maakt jouw raadsheer na het persoonlijk onderhoud, naar aanleiding van de opgevraagde notities, volgende opmerking over “Jijn oom vertelde hem dat hij iemand in Afghanistan betaalde om de paspoorten van zijn twee ooms te vernieuwen. Hij zei dat dit een gangbare praktijk is in Afghanistan voor mensen die naar Iran moeten vluchten. Dankzij dit paspoort kan de persoon die zich in Iran bevindt namelijk een visum aanvragen in een ambassade van een westers land in Iran. Zijn oom betaalde 4.000 dollar, of 2.000 per paspoort. Aangezien deze procedure voor het maken van paspoorten via derde verliep, leverde dit geen problemen met de Taliban op. Zoals u weet is corruptie in Afghanistan helaas aan de orde van de dag.”. Evenwel is dit louter een blote bewering, die je op geen enkele manier weet te staven.”

Door in zijn verzoekschrift louter de uitleg te herhalen die hij na zijn persoonlijk onderhoud via zijn advocaat aan het CGVS verschaftte, weerlegt verzoeker niet dat hij zich beperkt tot een blote bewering ter staving waarvan hij geen enkel (begin van) bewijs aanbrengt. Het gegeven dat op basis van de beschikbare landeninformatie, met name voormelde COI Focus *“Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021 (update)), niet kan worden uitgesloten dat het mogelijk is een Afghaans paspoort te verkrijgen zonder het land zelf te bezoeken, gezien de corruptie op alle machtsniveaus, doet hieraan geen afbreuk. Wat er ook van zij, hoger werd reeds aangestipt dat verzoeker in gebreke blijft zijn eigen identiteit middels bewijskrachtige stukken te staven en zijn familieband met de houders van de paspoorten waarvan hij fotokopieën heeft neergelegd aan te tonen.

Gelet op het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die verzoeker en zijn familie als gevolg van de beweerde werkzaamheden van zijn vader, grootvader en ooms met de taliban zouden hebben gekend. De Raad wijst erop dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit omissies en vage, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen. De Raad stelt vast dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven. Deze concrete en pertinente vaststellingen en overwegingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker geenszins weerlegd of ontkracht. Het argument dat in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen werden weerhouden en hij voortdurend dezelfde verklaringen heeft afgelegd tijdens zijn

gehoren, is derhalve *in casu* niet dienstig. Verder is ook het verwijt dat de adjunct-commissaris zijn analyse niet gebaseerd heeft op enige beschikbare documentatie of “*op specifieke informatie waaruit blijkt dat de verklaringen van verzoeker in strijd zijn met de beschikbare informatie*” niet dienstig. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de aangevoerde feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hem voorgehouden feiten en vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waartoe hij – gelet op het voorgaande – in gebreke blijft.

De Raad merkt op dat de adjunct-commissaris op basis van de beschikbare informatie erkent dat familieleden van personen die tot de voormalige Afghaanse nationale veiligheidsdiensten (ANSF) behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon of personen met dit profiel of omdat zij wraak willen nemen op deze persoon of personen en hun familie. Nog daargelaten dat verzoeker, zoals hoger aangegeven, de voorgehouden familieband met personen die voor de voormalige Afghaanse overheid hebben gewerkt niet *in concreto* aannemelijk heeft gemaakt, volstaat het loutere feit dat hij een familielid zou zijn van een vroeger lid van de ANSF niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke, nu hij geen geloofwaardige vervolgingsfeiten ten aanzien van hemzelf of zijn familieleden heeft aangehaald. Zijn verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad en meerdere bronnen waaruit blijkt dat familieleden van personen met voormeld profiel door de taliban kunnen worden vervolgd, zonder dit *in concreto* aannemelijk te maken, is derhalve niet dienstig.

De stukken die verzoeker behalve de hoger reeds besproken documenten en foto's met betrekking tot zijn familieleden en hun professionele activiteiten heeft neergelegd ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen voorgaande appreciatie niet ombuigen. De fotokopie van verzoekers schoolrapport kan dienen ter staving van zijn scholing in Afghanistan, die op zich niet ter discussie staat (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 2). De brief van de veiligheidsdiensten in hoofde van verzoekers oom en de brief van de taliban over diezelfde oom dienen te worden beoordeeld in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling en wegen naar het oordeel van de Raad niet op tegen voorgaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers uiterst vage en oppervlakkige verklaringen over de vervolgingsfeiten die zijn vader, grootvader en ooms zouden hebben gekend, mede in acht genomen de vaststelling dat het loutere fotokopieën betreft alsook voormelde objectieve informatie waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten – zowel deze die van de overheid uitgaan als deze die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat – kunnen en worden nagemaakt (*ibid.*, nr. 9; AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10, 11-12). De screenshots van ontvangen betalingen voor studentenwerk en de foto's van verzoeker die ter zitting werden neergelegd middels een aanvullende nota (stukken 8 en 9) hebben betrekking op verzoekers leven in België en houden geen verband met de vervolgingsfeiten die hij situeert in de periode vóór zijn vertrek uit Afghanistan in augustus 2021.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om, in navolging van de adjunct-commissaris, te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij zijn land van herkomst hebben moeten verlaten naar aanleiding van problemen met de taliban omwille van het werk van zijn vader, grootvader en ooms voor de voormalige Afghaanse overheid.

Verzoeker haalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban als ongelovig te worden beschouwd en betoogt in zijn verzoekschrift dat uit verschillende rapporten blijkt dat “*de Taliban allen die in Europa zijn gevlucht of gebleven, beschouwen als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen*”. Hij meent dat individuele factoren zoals zijn leeftijd en gedrag in België erop wijzen dat het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn zich aan te passen aan de levenswijze van de Taliban en dat hij daardoor waarschijnlijk zal worden vervolgd.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het *'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice'* (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het *'Taliban General Directorate of Intelligence'* (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies

zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de

islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, “*Afghanistan Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, “*Afghanistan Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, “*Afghanistan Taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *"Country Guidance"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA *"Country guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de verwerende partij doet niet anders besluiten.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hoewel het CGVS op de hoogte was van de rechtspraak van de Raad en kon zien dat hij de houding en het uiterlijk van een Belgische tiener had, het hem geen vragen stelde over zijn levenswijze in België en de onmogelijkheid voor hem om deze nieuwe manier van denken te verbergen voor de Taliban in geval van terugkeer. Verzoeker is evenwel zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en het is niet aan de *protection officer* van het CGVS om het gehoor te sturen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat bij verzoeker uitdrukkelijk werd gepeild naar mogelijke problemen die hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest omwille van zijn verblijf in België en dat verzoeker de gelegenheid heeft gekregen hierover verklaringen af te leggen en bijkomende vragen te beantwoorden (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt. Uit de volgende pertinente en terecht motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat de adjunct-commissaris verzoekers mogelijke problemen bij terugkeer omwille van zijn verblijf in België heeft onderzocht:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je naar school te zijn geweest, alsook naar de madrassa en heb je nog contact met jouw netwerk in Afghanistan (CGVS p.6-7). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij je deze je niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat je aangeeft dat je een relatie hebt met een meisje op school. Ze heeft de Italiaanse nationaliteit en is geen moslima (CGVS p.7). Evenwel kan hieruit niet blijken dat je dermate verwesterd bent dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat jij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat je in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Daarenboven geef je aan in België de ramadan te hebben gedaan en je nog geregeld naar de moskee gaat (CGVS p.5).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Ondanks het feit dat verzoeker op veertienjarige leeftijd Afghanistan verliet, gelet op zijn niet-betwiste geboortedatum en verklaring uit Afghanistan te zijn vertrokken kort voor de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 34), en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die op heden bijna zeventien jaar oud is, spreekt Pasjtoe (AD, stuk 7, 'verklaring betreffende procedure') en kan in deze taal lezen en schrijven (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 11). Hij verklaarde verder dat hij in Afghanistan acht jaar naar school ging en de Koran bestudeerde in de madrassa (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, 7) en dat hij nog geregeld contact heeft met zijn moeder, die op heden met zijn broers en zussen bij zijn oom langs moederszijde in zijn geboortedorp in Afghanistan verblijft (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6), zodat er, bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over een netwerk in Afghanistan. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart van Pasjtoen-origine te zijn, de dominante etnie in Afghanistan en in zijn regio van herkomst, Kunar (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 143), na de machtsovername. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van bijna twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf van intussen bijna twee jaar in België kan verder niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij zich gedraagt "zoals jongeren in België" en licht toe dat hij zich kleedt zoals hij wil, dat hij zijn baard niet laat groeien, dat hij evenveel met meisjes als met jongens praat, dat hij sociale netwerken gebruikt en dat hij in België een vriendin heeft, wat in Afghanistan ondenkbaar is. Bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt hij foto's "waarop te zien is dat hij zich kleedt zoals jonge Belgen, en in een stijl die totaal verschilt van die in Afghanistan" (aanvullende nota verzoeker, stuk 9). Deze elementen en omstandigheden duiden er evenwel niet op dat verzoekers gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat

het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Het loutere gegeven dat verzoeker zijn kledingstijl zou moeten aanpassen en een baard zou moeten laten groeien en dat hij zich terughoudender zou moeten op stellen in contacten met personen van het andere geslacht, kan in zijn hoofde niet worden gekwalificeerd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Redelijkerwijze kan van verzoeker worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert bij een eventuele terugkeer naar zijn land en zijn regio van herkomst. Deze elementen zijn geenszins persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor verzoeker het risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. In dit verband is het relevant te vermelden dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nog steeds de islam praktiseert (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) en dat hij zich van een tolk Pasjtoe bedient.

De door verzoeker ter zitting bijgebrachte screenschots van ontvangen betalingen voor zijn studentenwerk bij een carwash (aanvullende nota verzoeker, stuk 8) kunnen aantonen dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar dit is, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn studentenjob bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Wat betreft verzoekers sociale mediagebruik, dient nog te worden gewezen op volgende motivering dienaangaande in de bestreden beslissing:

"In de marge dient aangestipt te worden dat je sinds jouw verblijf in België op jouw Facebook account zaken post zoals de nationale vlag, foto's van Ashraf Ghani, de herdenking van de dag van de soldaat... (CGVS p.8). Je geeft aan dat de taliban dit soort zaken niet graag heeft (CGVS p.8). Evenwel blijkt nergens uit jouw verklaringen dat jij negatief gepercipieerd wordt door de taliban omwille hiervan, laat staan dat je aantoont dat de taliban hiervan zelfs maar op hoogte zouden zijn (CGVS p.9)."

Verzoeker laat dit motief van de bestreden beslissing, dat steun vindt in het administratief dossier en deugdelijk en pertinent is, geheel ongemoeid en doet er derhalve geen afbreuk aan. Verzoeker toont overigens niet aan dat de inhoud van zijn sociale media dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of de volledige accounts te verwijderen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban (zie *supra*), blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft verzoekers betoog over het leven onder talibanbewind waar de sharia wordt toegepast en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in de provincie Kunar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nummer 278 653 van 12 oktober 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen aan voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, er naar school is geweest en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van de vermeende werkzaamheden van zijn familieleden in dienst van de voormalige Afghaanse overheid niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden voor zover hij laat gelden dat de situatie in Afghanistan gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban voor een einde zorgde van de internationale hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting

voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviseerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker verwijst naar de arresten met nummers 257 586, 270 813 en 278 654 van respectievelijk 1 juli 2021, 31 maart 2022 en 12 oktober 2022 van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "*Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling

van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio’s zijn teruggekeerd (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio’s van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio’s (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 12 januari 2024 neergelegde aanvullende nota). De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst en waaruit hij citeert is immers dezelfde, of ligt minstens in dezelfde lijn, als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

De kritiek die verzoeker uitoefent op de gebruikte landeninformatie volstaat verder niet. De Raad benadrukt dat de impact van de machtsovername door de taliban op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen in rekening werd gebracht. Te dezen toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de gehanteerde landeninformatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Uit deze landeninformatie blijkt dat er in Afghanistan geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak

kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhoghen.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker “*in nog meer ondergeschikte orde*” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT